

pens forslag ud på at yde truede vidner beskyttelse, bl.a. i form af et nyt navn og personnummer samt hjælp til flytning og etablering af ny bolig.

Da det som bekendt er meget svært for politiet at skaffe beviset i store narkotikasager, foreslås det i handlingsplanen, at der åbnes mulighed for, at også privatpersoner med rettens godkendelse kan optræde som agenter, bl.a. i forbindelse med efterforskningen af alvorlige narkotikaforbrydelser.«

Jeg kan godt garantere justitsministeren for, at vidner nu er endnu mere bange for at møde op i retssager mod rockere, end tilfældet var, da rapporten blev offentliggjort.

Det er bydende nødvendigt med nye vidne-regler. Det er ikke anonyme vidner, vi foreslår, men derimod en begrænset adgang til for domstolene at bestemme, at et vidne, der er bange for sin sikkerhed, skal kunne afgive forklaring, uden at gerningsmanden ved, hvem der afgiver forklaring. Det er jo fuldkommen forrykt, at rockernes retssikkerhed vægtes tungere hos regeringen end vidnernes tryghed og sikkerhed.

Det er helt afgørende for vort samfund, at forbrydelser kan opklares, og at forbrydere stilles til ansvar for deres gerninger. Lægges der hindringer i vejen for opklaring af forbrydelser, smuldrer hele vort retssystem, og hvis vi lovgivere lader os true af Jønke og andre, der stiller op i tv og truende meddeler, at det kan blive farligt for samfundet, hvis vi vedtager den ene eller den anden lov, er vort demokrati i fare.

Hvis først demokratiets folkevalgte forsamling lader sig true af kyniske forbrydere, er magten flyttet; så er ret og magt skilt ad. Uden magt bag retten vil samfundet udvikle sig ikke blot til anarki, men til et samfund, hvor volden hersker, og derfor må der dæmnes op for volden. Samfundet må i denne ekstreme situation værgе for sig, også med utraditionelle midler.

Hvad har så justitsministeren foretaget sig? Svaret er, at ministeren ud over at møde i samråd og give intetsigende svar ingenting har foretaget sig. Ministeren udtrykte, da rapporten fra arbejdsgruppen om organiseret kriminalitet blev offentliggjort, at han så positivt på forslag om en mere vidtgående adgang til konfiskation, hvor kriminelle ikke kan sandsynliggøre, at deres værdier hidrører fra lovlig virksomhed. Og hvad er der sket? Ikke et klap, ikke engang på pengepungen tør ministeren stoppe de velhavende rockergrupper.

Enhver kan se i tv, hvordan straffefangen Jønke stiger ud af den ene dyre bil efter den anden. Rockergrupperne ejer store huse, rockergrupperne ejer dyre motorcykler, og rockergrupperne er i besiddelse af store pengebeløb, som politiet ikke kan få lov at konfiskere. Ærlig talt, hr. minister, der har været rigelig tid til at gøre noget ved tingene.

Allerede i Ekstra Bladet den 14. oktober 1995 udtalte justitsministeren positive ting over for denne rapport og tilføjede: »Jeg vil i den nærmeste fremtid tage en drøftelse af handlingsplanen med Folketingets partier.« Det er et år siden. Vi har aldrig haft den drøftelse, derfor genfremsætter V og K deres forslag, og jeg forstår, at vi bare mødes med et nej. Bevares, ministeren lover, at han vil komme med noget, men det lovede ministeren jo også sidste efterår, og det lovede ministeren også i foråret, men der er ikke kommet noget. Ministeren lover og lover. Jeg gentager: Intet er sket!

Jeg tror, at den danske befolkning har meget svært ved at forstå, at rockerkriminaliteten skal få lov at løbe så løbsk, uden at politiet får nye redskaber i hænde til at stoppe forbrydelserne.

I Aktuelt den 20. november 1995 – det er altså snart et år siden – udtalte justitsministeren: »Det, jeg er interesseret i, er at optrælle de bagved liggende forhandlernet og afsløre bagmændene. Og det er her, at bl.a. anvendelsen af civile kommer ind som en eventuel mulighed. Det behøver i øvrigt ikke at være så dramatisk, som nogen måske vil gøre det til. En eventuel anvendelse af civile agenter skal efter min opfattelse altså undergives en forudgående tæt domstolskontrol og vil kun komme på tale i alvorlige sager, hvor andre efterforskningsskridt ikke er egnede, og hvor der er en stærk mistanke.«

Så vidt justitsministeren i sin egen avis Det Fri Aktuelt.

Vi er fuldkommen enige i det udsagn. Det er jo den situation, vi er i i det kriminelle liv. Hvad har justitsministeren så gjort? Ingenting. Ministeren har flere gange i dagspressen udtalt sig positivt over for muligheden af at bruge civile agenter, men et lovforslag har vi ikke set noget til, og nu er det blevet til, at justitsministeren tilsyneladende ikke engang tør nævne civile agenter.

Hvad skal vi tro om ministerens løfter, når de aldrig bliver indfriet? Det er jo også et spørgsmål, om befolkningen overhovedet kan have tillid til os herinde på Christiansborg, når man lover og lover, uden at tingene bliver til noget.